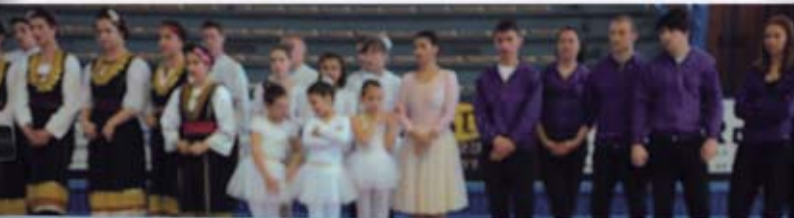

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА “ЈАГОДИНА”

Дом УЧо28

Република Србија
Министарство просвете, науке и технолошког развоја

XVII РЕПУБЛИЧКА
ДОМ+ЈА=ДА

Јун, 2013. год.

ОДРЖАНА 17. РЕПУБЛИЧКА ДО+ЈА=ДА у нашем граду

Град Јагодина и ДУСШ "Јагодина" су од 19.-21.04.2013. били домаћини 17. републичке домијаде и угостили су преко 700 гостију из целе Србије. Ова манифестација младости одржана је под покровитељством Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Учешће у спортским такмичењима и културно уметничком стваралаштву је узело 587 ученика у пратњи 134 васпитача и 32 директора из 42 дома која су стекла пролаз на републичку домијаду..

Такмичило се пет региона:

Београд- са ДУСШ "Јелица Миловановић", ДУСШ "Београд", ДУ Железничке школе, Дом ПТТ школе и Дом пољопривредне школе.

Регион Западна србија - са домовима из Пожеге, Краљева, ДУСШ "Петар Радовановић" "М.Матић" и ДУСШ "Ужице" из Ужица, из Чачка, Шабца, Ваљева, домови "Јефимија" и "Пане Ђукћ Лимар" из Крушевца.

Регион ЈУГОИСТОЧНА СРБИЈА са домовима из Зајечара, иша, Лесковца, Алексинца, Књажевца, Неготина, Врања, Пирота, Сурдулице, Бора и Црне Траве

Регион ВОЈВОДИНА са домовима из Сремске Митровице, Сенте, Вршца, Футога, Сомбора, Зрењанина и ДУСШ "нови Сад" и "Бранково коло" из Новог Сада.

Регион ШУМАДИЈА ТОМОРАВЉЕ и БРАНИЧЕВО са домовима из Рековца, Ћуприје, Свилајнца, Пожаревца, ДУСШ "Крагујевац" и "Сестре Нинковић" из Крагујевца и наравно домаћин ДУСШ "Јагодина".

Манифестацију је отворио Министар просвете Жарко Обрадовић, а госте су поздравили председник Скупштине Јагодине Драган Марковић ПАЛМА и директор дома домаћина, Марко Маљковић.

Најбитније да је све протекло у духу такмичења и дружења, нових пријатељстава и понеке љубави, да су сви гости били задовољни и да се свеукупни труд васпитача, целокупног колектива дома на челу са директором Марком и наравно УЧЕНИКА који су ослободили своја места за своје другаре из целе Србије и вредно помагали где год је требало - исплатио.

Посебна захвалност за подршку дугујемо организаторима такмичења у хали у Ћуприји, хали у Јагодини, ОШ "Милан Мијалковић", градској стрељани, шаху клубу "Јагодина", Факултету педагошких наука, Центру за културу у Јагодину, као и ДУСШ "Срећно" у Ћуприји и интернату школе за музичке таленте у Ћуприји, Музеју воштаних фигура, Зоолошком врту, полицији и хитној помоћи у Јагодини.

Председник Скупштине Јагодине Драган Марковић је првопласиране ученике наградио петодневним боравком у Јагодини и тако ставио круну на ову манифестацију, дивну оду младости и свега позитивног што она и здрав, квалитетан живот носе.

Стефан Петрушевски

„Дом нам даје важну животну лекцију - лекцију захвалности“

Матурант гимназије - математички смер, повучен, али увек спреман да помогне сваком ко му потражи било какву помоћ. А зна пуно тога: за све граматичке недоумице нашег језика васпитачи су увек питали њега, неколико пута је побеђивао на такмичењима из српског језика, подједнако га занима и математика као и енглески.... У слободно време чита књиге, посебна посланица су му анализе књижевних дела ; воли астрологију - упоредо са средњом школом студира астрологију; завршио је прву годину просеком 10,00.. Обожава и психологију и филозофију. Одлучио се за медицинску физику у Новом Саду. За растамак поклатио нам је овај искрени текст о своје четири године у нашој Кући младих:

Није за мене овај скучен животни круг.

То је била моја прва помисао и први утисак. Још раније сам слушао приче о дому. Већином су биле о ужасном и тешком домском животу, а тек понекад о занимљивим догађајима и лепим успоменама. У почетку сам био ужаснут. Какав је ово пасји живот? И какви су ово примитивни људи? Смита ми њихово понашање, њихов говор, вулгарност, незрелост. Гуши ме ограничен простор и све ме умара. Не желим да упознам никога. И не могу да трошим време на празне разговоре. Смита ми бука, јурњава, звукови, прашина, лоша храна, прљава купатила. Будим се уморан и неиспаван, а у школу одлазим бесан и нервозан. Соба ми је као проклет и загушљив ћумез. Делује запуштено,

празно и увек је неуредна.

О дому сам размишљао са бесом и гађењем, а друге посматрао као ништавне одљуде.

Ух, кол'ко се само напех од уображења!

Одбијао сам да променим угао гледања и пронађем бар нешто добро. А лако је бити незадовољан и у свему тражити лоше. „Када промените начин на који гледате ствари, ствари које гледате се мењају“. Мени је било превише тешко да приметим неке најситније и најоскудније радости, а не сме се бити немаран у ситницама. Једноставно, нечији осмех вам некад може улепшати дан (исто као и нека смешна фризура). Овде свако мучи своју муку, и зар не би било лакше да помогнемо једни другима? Ех, како би овај дом био другачији кад би свако од нас макар на тренутак дао све од себе?

Знајте да нам је све што имамо овде сасвим довољно. Јер да имамо више, много више, никада не бисмо научили ону важну животну лекцију - лекцију захвалности. Треба развити способност да будемо захвални за све што имамо и добијамо, ма колико то мало или неважно било. Будите срећни што сте добили прилику да научите нешто што други нису, јер ово јесте велика школа. Упознаћете у дому и малодушне, и горде, и шкрте, и неодговорне, али човек се и од најсићушнијег створења нечему научи. Упознаћете и великодушне, срдачне и веселе. Препознаћете их по радозналост погледу и широком осмеху. Е њих гледајте и учите. Зашто да оптужујете и кривите цео свет и људе око себе кад ништа не мора да буде тако тешко? То ови ведри и искрени најбоље знају. Најћи ћете и на понеки збуњен и уплашен поглед. Поглед усамљених и пасивних ученика. Њима је најтеже. Не успевају да се прилагоде, застрашени су, затварају се у своју муку и не траже помоћ. Али схватиће и они да **„ниједна радост без туге не бива“**.

Понекад помислим да мој мир и моја тишина вреде много више од свега што сам овде научио, али шта би онда било са свим успоменама? Како то Достојевски каже: **„Нема ничег вишег, и јачег, и здравијег, и кориснијег за даљи живот, него каква лепа успомена. Ако макар и само једна лепа успомена остане у нашем срцу, то нам ма кад може послужити као спас“**. А ја сам сигуран да после четири године проведене овде свако од нас има довољно успомена да му никада не буде досадно. Колико је само људи овде прошло, колико њих доживело и проживело исто што и ми сада. Све што смо осетили, осетио је неко пре

нас. И сваком је било тешко, свако се смејао и плакао, љутио и радовао, али понављам да се човек, на крају крајева, на све привикне.

Ускоро одлазим одавде, време је за нови свет и нова места, а вама остаје да уживате и да се радујете што сте заједно.

МИ ВОЛИМО НАШЕ УЧЕНИКЕ

- БИВШЕ, САДАШЊЕ, БУДУЋЕ -

ЈЕЛЕНА НИКОДИЈЕВИЋ

- управо је добила МАСТЕР диплому на економском факултету у Крагујевцу (просек 9,40), па смо је уз искрене честитке за тај успех, замолили да нам сад са те позиције и временске дистанце каже како јој изгледају дани проведеми у дому. Иначе у средњој школи ЕТШ „Славка Ђурђевић“ била је Вуковац и ЂАК ГЕНЕРАЦИЈЕ.

Радо се одазвала.

За дане проведене у дому каже да су јој били један од најлепших периода живота; ЕВО ШТА НАМ ЈЕ ЈОШ ПОРУЧИЛА.

„Свако време има својих предности и мана, али то време је некако имало много предности и зато га се увек сетим са осмехом на лицу. Живот у дому је био увек забаван, никад ниси сам, па ако си срећан имаш са ким то да поделиш, а опет и ако си тужан имаш са ким да поделиш па ти је онда лакше и пре заборавиш то што те мучи.

Упознала сам пуно нових људи из различитих крајева. Морам да поменем своју Циму Јелену, Плажанку, Сању, Близнакиње, Протића, Ђолета, Путера, Мркија, Пецу и још пуно њих са којима сам се дружила са којима и данас кад се сретнем (буквално и на фб) увек се радо присетим тог времена и сетимо се како је било лепо и како нам је слатко било прекршити по неко правило..

Екстра проводи су били на домијадама. Одемо да видимо неки други град упознамо нове људе, дружимо се тада као да се знамо цели живот, у путу увек забавно, певамо, уживамо, Када су у питању спортске домијаде навијамо док нас глас служи, а после се лепо забавимо на журци.

У сећању су ми остали професори, свако на свој начин :Гага увек креативна са жељом да креативност подстакне и код нас, Туовић са својом глумом строгоће па не знаш да ли се шали или је стварно љут. Тамара - иначе моја групна васпитачица, увек добра и попустљива према нашим несташлуцима, Виолета - глумица, која нам је давала карте за позориште и будила нам свест у том правцу, Горан - увек тако формалан, све мора по правилима, а у суштини добар човек са којим

можеш да попричаш о свему. Ирена – никад строга, увек са осмехом и неприкосновени педагог Лука – екстра предавач и сјајан човек, све разуме и све можеш са њим попричати, увек ту са добрим саветом.

Журке, рођендани, маскенбал, квизови.... то су били супер доживљаји, пуно лепих и сјајних тренутака, пуно дружења. Данас, а верујем да ће тако бити и у будућности, кад узмем да погледам фотографије или неке друге ситнице које ме сећају на време проведено у дому, осетим се тужно, јер је све то прошло, а и срећно јер је било максимално добро искоришћено. Било је тада и пуно љубави, веза, везица, растанци и састанци, па драматургија због цвега тога, пријатељских савета, помоћи тада из тог угла битно, а сада помало и смешно.

Моја порука за све ученике у дому је да то време максимално искористе, **да учествују у што више дешавања**, секција које има дом, јер су ту добри проводи и то се увек памти.

Наравно, мој савет је и да време у средњој школи добро искористе за **учење, да дају максималне резултате, јер је то за њихово боље сутра**. Све се то може постићи добром организацијом и добро испланираним временом. Уживајте у тим годинама, јер касније, како време пролази чекају нове обавезе; никад више није исто. Зрелији си, бринеш за будућност, промениш се.

„Све је лако кад си млад“.

Т.С. Поздрав за професоре и мог брата Стефана Никодијевића."

Сећам се...

Сећам се како смо се упознали, размењивали шале онако безобзирно, ни не знајући како ћемо бити постати једно другоме. Како сам те исмејавала сваком слободном приликом и како би ми ти вратио добацујући неку увреду на мој рачун. Сећам се колико би се дурила када би био дрзак према мени, или како би се ти наљутио када се не би сетила испунити дато обећање.

Сећам се како си постао моја свакодневица, како си мало по мало узимао делић мога срца и откривао ми тајне свога. Како смо постепено постајали једно, један свет садржан од двоје људи који се тек упознају. И не знам тачан датум, дан или тренутак када сам схватила да сам твоја, али сећам се испуњености коју сам осетила у том тренутку. Не могу је описати речима, али најсличнија је болу. Болу који те прождире и у тебе усађује део друге особе која ће заувек остати ту. И тако си постао мој универзум, само моја звезда. Мислим да не постоји одговарајућа реч којом бих описала присност коју сам осетила у том тренутку и коју осећам и дан данас. Али, ваљда нам није суђено, ваљда ти нисам пружала топлину коју си ти мени давао. И као и свака велика љубав, наша је била осуђена на пропаст.

Није било наше време, то је оно чиме задовољавам своју чежњу за тобом. Ниси био спреман за неког ко те може волети тако много и тако неограничено. Иако ћеш увек имати делић мога срца, никада ти се не бих вратила. А долазио си ми касније, молио ме да ти опростим, говорећи да ће све бити боље, другачије.. ... Тпонос је јака ствар и код мене ће увек надвладати остале емоције. И знаш да Ћу ти окренути главу сваки пут кад те сретнем, то је нешто јаче од мене, усађено у сваки мој атом.

Знам да знаш истину, знам да знаш да си и даље мој анђео, моја звезда, мој спас. Знаш, знам и ја. Ма до ђавола, знају баш сви. Питање је 'оћемо ли икада бити довољно паметни да то искористимо...

Милица Ђорђевић

Ако не волиш, ни у ком случају не смеш говорити „волим те“. Али ако волиш, онда то мораш стално понављати. Људи заборављају – рекла девојчица од 8 година

МАТУРАНТИ

Ове године нашу Кућу младих напуштају следећи ученици:

I група Тамара Панић 1. Милојевић Д. Милош IV група Виолета Пешић 2. Милић Јован 3. Стаменковић Стефан 4. Тодоровић Немања 5. Никодијевић Богдан VI група Влада Новаковић 6. Дејић Миљан 7. Живковић Стефан 8. Јеремић Никола 9. Јовановић Марко 10. Милорадовић Марко 11. Никодијевић Стефан 12. Ракић Александар 13. Радосављевић Вељко 14. Симић Јован 15. Симић Стеван 16. Стаменковић Марко 17. Петрушевски Стефан VIII група Јелена Гајић 18. Влашковић Слађан 19. Гајић Душан IX група – Драгана Игњатовић 20. Арсић Миљана 21. Вељковић Тијана 22. Грубач Јелена 23. Добросављевић Данијела 24. Ђокић Милица 25. Ђорђевић Мина 26. Јовановић Ана 27. Милосављевић С.Јелена 28. Милосављевић Милица 29. Милошевић Аница 30. Остојић Јелена 31. Тавра Анђела 32. Шокац Катерина X група Данијела Гајић 33. Гајић Милица 34. Илић Наташа 35. Крстовић Милица 36. Пешић Александра

Драги матуранти, срећан вам лет и добродошли у свет одраслих. Прихватите га и поправите.

Тишина 2

Пале су маске, дигла се завеса, а са њом и прашина. Ово је прича о ономе што остаје кад се све спусти, ово је прича о тишини. Гледао сам анђела право у очи, по мраку ходао и одлазио право у ноћ са збрканим мислима. На крају сваког од тих путева била је она, прелепа тишина.

Након свих страхова, брига и туге, извукао сам суштину свог живота, барем се надам да јесам. А, да, почео сам причу о маскама. Реч је о мојој, коју сам носио предуго и о маскама других испод којих сам увек видео права лица оних који их носе, али сам мислио да привиђам, или сам се само надао!

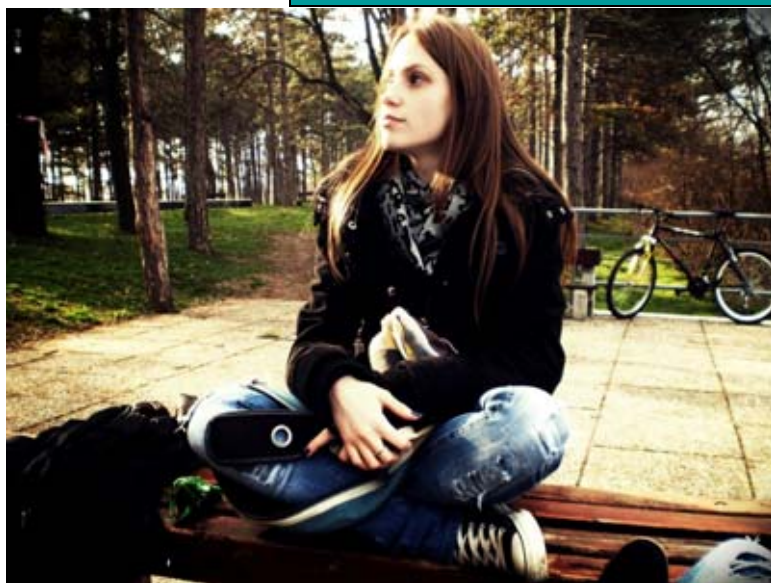
И сад, поново из истог разлога као пре годину дана, слажем реченице о свом разочарењу у људе, али овај пут много боље. Ваљда ми сва она разочарења некако дођу као савршена инспирација.

Сада, коначно могу поново да уживам у свему лепом што су неки рекли за мене. Тишини. Кад год бих хтео да се одморим од свега лошег и прљавог што ми доноси свакодневица, препустио бих јој се и пажљиво ослушкивао оно што ми говори та краљица тужних, заповедник над армијом нечујних војника, Тишина.

И даље, све што остаје након свађа, туча, препирки, туга, ратова, па чак и најобичнијих, свакодневних ствари, остаје и у мени. ТИШИНА!

Немања Маринковић

Сенке и тиха музика за плес шире своје руке и шапућу ми тихо, сасвим тихо, али одлучно и снажно: „Приђи! Хајде приђи!“

Ноћас кад небо буде склопило своје снене очи и подигло сидра да заплочи кроз своје снове угасиће се свакидашња акција, а појавити ужарене масе – звезде.

Месец ће са свог становишта посматрати сопствену јурисдикцију, а обгрлити светлошћу сваки кутак и крајичак мрачне визије овог света. Кренуће контраофанзива уз брег залуталих жеља. Кренуће као оронутим зидинама да зидају поново, да граде још једном. Покушаће да оживе уснулу свест. Наћи ће је у најдубљој дубини тих понора и раскринкати.

Радивојевић Тања 307

Можеш имати огромно богатство, али ако ниси задовољан, неће бити мира у твом срцу.

Да није озбиљно и тужно, било би смешно – ово је тек једна реченица са ФБ –а.

To shto mi se spawa, nishta, a?

????????????????????????????????

Талија

Чекај ме на обали реке
Гледај небо у мојим маштајућим
очима
Тамо су сутон и зора и њихова шарена
борба!
Штити ме својим нежним погледом
Одагнај бол свиленим додиром
Буди громка, мила муња
Скупљај делиће мисли
И севај њима кроз капи
Брзо, али тихо...
Као пролећна киша по сунчаном дану
Док дуга по свежем ваздуху
Записује нашу судбину,
А поред отвореног прозора трепери
Пламен кандила на ветрићу
Пред светлим ликом.
Трешња у цвету
Меким латицама држи
Тешке, прозрочне капи,
Све док се оне лагано не слију
На влажну земљу,
А тамо, под првом покошеном травом
Спокојно јача малено семе силног
живота
То је кратки лет, само сати споро иду.
Мирише липа

А ти се већ приближаваш мојој души
Немо је мазећи.
Сиви кишобран скрива лице,
Али су ми познати кораци
И њихови путеви.
Враћај се на приобаље
Ако се сећаш
Ако патиш.
И када капи плешу по води
Као прсти по диркама клавира,
Не узнемиравај се.
Сачекај тренутак среће.

Ову дивну песму и фотографију послала нам је Јока. То је прва песма коју је написала на руском, али због недостатка простора ми објављујемо само превод

Како се музичка секција припремала за Домијаду?

Од самог почетка школске године, пуна елана и енергије због поновног окупљања музичке секције и очекивања нових ученика, окачила сам обавештење као позив старим и новим члановима

Нико се није пријавио.

Прва проба, ако то можемо назвати пробом, је прошла као да је није ни било:

Душан се жалио како немамо довољно каблова како би се сви повезали, Пејић се жалио, а на шта ће друго, него на бубњеве и на нашу стару, разлупану, исечену, лимену чинелу. То што као и обично није имао палице, пошто их је безброј сломио, то смо тог пута заборавили. ☺ Заборавићемо и то што првих неколико проба нису сви долазили, заборавићемо и то што смо чекали да нам стигну каблови, микрофон и њено величанство „нова чинела“ скоро месец дана. Заборавићемо и то што нисмо имали исправан сталак за

микрофон па је сталак био Стефан Томић (то стварно нећемо никад да заборавимо) ☺ После Томића дошао је нови сталак, а Томић је преквалификован у највећу подршку музичке секције са титулом почасног члана. Пошто смо се комплетно опремили и коначно намолили да радимо и након што је Огњен донео гитару која је зарђала од стајања и неупотребе, схватили смо да немамо певачицу. Како наш народ каже: „Никад два добра.“, нешто увек мора да фали, али нас ни то није поколебало; ускоро су дошле Ена, Дајана, Јована и Едуард.

Успешно смо организовали маскенбал и свирку, а у другом полугодишту су почеле припреме за домијаду. Сада је настао нови проблем : нисмо знали коју ћемо песму. Једне пробе је била једна песма, друге друга, треће трећа, а онда смо одабрали песму „Луче“, од које нам се свима дизала коса на глави: песма је била превише висока за Енин распон гласа, Борис, Дуле и Огњен су свирали у неком свом тоналитету.... нико је сем Пејића, није волео. Али бољу нисмо имали. Када смо сви већ дигли руке од свега и чекали само да прође домијада, па да нам лакне, Дуле се сетио песме „Погледај у сунце“, која је свима одговарала, али ћемо ипак да заборавимо то што се сетио тога две недеље пред домијаду. Онда је на сцену наступио чувени „Адађо“, за оне који не знају то је композиција коју је требало да одсвирају Дуле и Теодора на такмичењу у класичној музици. Чувени „Адађо“ се није вежбао уопште до три дана пред домијаду. Кад су укапирани да је неизводљиво увежбати то, на сцену је дошао Моцартов „Турски марш“, а то је било два дана пред домијаду. Са професорком Јеленом Гркић увежбали су „Турски марш“ за свега неколико сати.

Домијада, за ученике музичке секције то значи: „Идемо да издоминирамо!“, а за мене и остале васпитаче како ће све то да прође, и како ћемо да спакујемо и пренесемо чувене бубње, каблове, клавијатуру, гитаре као и осталу опрему и сценографију. Право умеће је спаковати бубње у аутобус, пренети их од паркинга до сале за наступ, како све то унети на сцену, намонтирати и да то звучи супер, онда све то размонтирати, опет пренети, спаковати у бус и на крају пренети у дом после домијаде. Бескрајно се захваљујем свим ученицима и колегама који су носили бубње и осталу опрему.

Пред наступ, као и обично монтирали смо се дуже од свих осталих, а онда 10 секунди пре натупа Борис поставља чувено питање: „Где је адаптер за клавијатуру?“ Махинално се окрећем и већ видно изнервирана молим Огњена да отрчи по адаптер који је у плавој кутији у свлачионици. У позадини чујем Пејића како прича и нервира се: „Не могу да наместим бас педалу, крива је бина!“ Ена се иза сцене навалила на зид не може да хода у штиклама. Огњен се враћа и каже да нема кутије; тек тад схватам да му нисам рекла у којој свлачионици да тражи, пошто су биле мушка и женска. Затим одлази Борис и враћа се брзином светлости, монтира и почињу њихових пет минута славе. То вам је онај осећај када ништа није

како треба, а на крају све испадне добро. Заиста сам поносна на све вас, прегурали смо све и свашта а ипак задржали осмех и позитивну енергију. И да не заборавим, више од сат времена смо чекали да дође струја, како смо се само смејали што сви сем Пејића раде на струју.

Драги моји ученици, до следеће школске године, нових изазова и домијаде, воли вас ваша васпитачица Јелена Гајић ☺ <3

А шта Виолета каже за музичаре: ако постоји нешто што никад нећу да скапирам, то су ваши каблови, појачала, миксете...много сте компликовани технички, али сте шармантни и можда због вашег заједничког осмеха мени и личите један на другога, па никад да запамтим ко је ко.

Kako učiniti sebe srećnim za samo 75 minuta?

Zvuči nemoguće? Neverovatno?

Moguće je, verovatno i veoma, veoma jednostavno!

Rađen je jedan eksperiment u kom su ispitanici bili umereno do teško depresivni pacijenti. Zadatak im je bio da svakog dana zapišu **tri lepe stvari koje su im se dogodile!** Samo to!

I šta se dogodilo? Nakon 15 dana ponovo su uradili testove na osnovu kojih je utvrđeno da se svakom od njih stanje u većoj ili manjoj, ali svakom u **značajnoj meri** popravilo!

To ne znači da su svi za 15 dana izlečeni od depresije, ali svakako znači da su sebi ubrzali oporavak i povećali šanse za ozdravljenje.

Ključne reči su **zapisati i tri lepe stvari.**

Dakle, ako svaki dan izdvojite 5 minuta za sebe, i **zapišete** tri lepe stvari koje su vam se dogodile, za 75 minuta, odnosno 15 dana uvežbaćete sebe da obraćate pažnju na sebe, na lepe stvari oko vas i steći naviku da usmeravate svoje misli i pažnju na lepo i dobro.

Za 15 dana verovatno nećete u potpunosti formirati naviku obraćanja pažnje na dobro i lepo i vaš život se verovatno neće promeniti iz korena.

Ali sigurno hoćete osetiti razliku i dobiti nagoveštaj koliko je moćna ova vežba i koliko njeno redovno praktikovanje na duže staze zaista može da vam poboljša, olakša i ulepša život!

Психолог Јелена Пантић

Ово у пракси изгледа овако:

Позитивно цинкарење..

Дача ми редовно позајмљује његово ћебе да се заштитим од светлости док спавам - **Милан Ивковић**

Јелена Ђорђевић 415 је моја фризерка и стално ми плете кикице - **Гоца**

Никола Јерemiћ нам је убио великог комарца кад ми нисмо смеле - **Јелена Остојић**

Виолета и Тамара су ми од ручка оставиле месо и сок да могу да вечерам кад дођем на посао - **ДК**

Моји цимери **Ракић, Милорадовић и Живковић** су били уз мене у најтежим тренуцима, а конкретно оно што могу сви да знају нпр **Ракић** ми је показивао математику, **Живковић** би увече устајао и доносио ми воду, **Милорадовић** је знао да пусти песму која ме емотивно дотиче. - **Јерemiћ Никола**

Мој друг **Оги** је у петак био толико заузет, али је ипак нашао времена да ме научи 2 песме да свирам на клавијатури - **Кристина Топаловић**

Марко Стаменковић је увек био добар према мени, будио ме на доручак и за школу и му се пуно захваљујем због тога и много ће ми недостајати, сад кад оде из дома. - **Јована Павловић.**

Александра Пешић је ишла у пошту да ми уплати дом док сам ја била у школи. Захваљујем јој се због тога, стварно је то лепо од ње - **Александра Добросављевић 413**

Лирски приказ републичке домијаде из угла рационалне васпитачице Виолете

Кад се завеса спусти, у мени се јавља нека туга, али.... то није обична туга. То је, заправо, нека врста тужне радости. Нешто попут осећања које имате кад се заврши важан период вашег живота-завршетак средње школе или одлазак из дома, на пример. После спуштене завесе осећа се задовољство због испражњености. Задовољство што си нешто искрено доживео и што је из тебе изашло јавно и нашло одјека у неким другим душама, у публици.

Тако се ја сада осећам после домијаде. Као да смо спремали једну велику представу за коју смо мислили да превазилази наше способности. Редитељ је био наш директор, а глумци, сви ми: и ми одрасли и ви, мало мање одрасли. С поносом могу да кажем да је свако од нас одлично одиграо своју улогу и пронашао себе у овом комаду. Мислим да је свако од нас осећао стрепњу да ли је дорастао овом подухвату. Управо је у томе био изазов - савладати несавладиво, трагати, осећати задовољство док нешто радиш. Све ми је било хаотично у почетку, алија се одлично сналазим у хаосу. Понекад ме је хватала паника, али - удахнеш дубоко, размислиш, кажеш себи - могу ја то и кренеш даље.

И тако, савладасмо ми све. Радиле смо тимски, зато смо и успели.

Било како било, завеса је спуштена. Уживамо у препричавању догодовштине, а ја се осмехујем док ово пишем. Задовољна сам. Срећна. Усхићена (још увек). Смешно, али осећам и тугу што је све готово. Баш као у позоришту. Осећам тугу и што је мај, па ученици одлазе. Неки и заувек... И већ ми недостају. Фуј, емоције ми избијају на површину, а ја сам рационална особа.

Па добро, проћи ће дуго топло лето (месецима гунђам да га једва чекам), а септембра- нови ученици и они стари да поново заједно доживљавамо разочарања и очарања. Поново хаос!

Једва чекам!

Виолета Пешкић

Бисери

- Професорка нешто нисте у елементу? - пита Хацић васпитачицу ДК.
- Зашто?
- Као да вам неко покварио расположење..... а ја нисам одговоран за то.

Све могућности искористио

- Куда Никола? -васпитач Влада у ходнику зауставља Станојевића.
- Мало напоље.
- У време учења?
- Ја сам све оцене поправио.
- Штааааа? 5,00 си?
- Уууу, нисам баш. Бићу 3,80.
- Ти? - Влада устаје и узима дневник да провери.
- Ма имам само још 2 кеца да поправим и то је то.
- Видиш шта ти радиш? Коју казну имаш?
- Где? - пита Никола.
- Штаааа? - изненађено ће сад и ДК и Јелена - па где још имаш казну?
- И код куће ме казнили.

- Шта имаш тамо?
- Забрану излазака.
- Па си решио то овде да надокнадиш? -Влада ће даље .
- Пусте га Владо нек се бар овде шета кад не може код куће - смеју се Јелена и ДК.
- И у дому имаш казну?
- Имам.
- Коју?
- Укор пред искључење.
- Онда сигурно имаш казну и у школи? - пита Јелена.
- Имам - одговара Никола као да се то подразумева.
- Па ти си баш све могуће казне искористио? И још кршиш кућни ред.Хајде брже назад у собу да учиш. После ове казне овде нема даље.

Питања и одговори

Лепо сунчано поподне; на клупи испред дома седи група ученика (Немања, Стефи, Дача, Ивковић) и васпитачице ДК и Јелена Гајић. Придружују им се и Ана и Данијела Добросављевић. Ана опуштено седи и шали се , а Данијела је нервозно зове да уђу унутра да уче.

"Ја сам на време учила - кажите јој професорка, што није и она"- смеје се и даље Ана. "Јесте, не гоји се прасе уочи Божића, а нарочито пред Ускрс."- смеје се ДК.

„Али ја имам сутра тест од 320 питања?" - и даље ће Данијела забринуто.

„Ма дај, шта се брукате и кукате? Тешко вам то да научите, а питања вам по једна реченица"-ДК ће озбиљно.

„Није тачно"- скаче Ивковић па ће: "А одговори?"

"ха ха ха" - сви

Важно је провести се кад већ ниси тренирао!

Дан пре домијаде у спорту, није се знало да ли ће наш дом да пријави женску екипу за одбојку, јер како немамо спортску халу, девојке нису имале ни један тренинг.

„Ма хајде да водимо децу, нек се мало проведу."- каже Туовић и тако васпитачи на брзак по сећању од прошле године и по пријавама заинтересованих ученица са почетка школске године , ипак откуцају списак екипе за одбојку и истакну га како би девојчице виделе и дошле да задуже дресове.

Недуго после тога улази Даница Обрадовић у васпитачку канцеларију: „Професоре, мене сте ставили на списак , а ја не знам да играм одбојку."

„Знаш ли бар правила?" - пита је Туовић.

„Па, онако" - неодлучно ће Даница.

„Па ето, и то је нешто." - и даље као озбиљно одговара Туовић.

„Али професоре, ја ипак не бих да идем, сигурно сте ме заменили са Даницом М."

„Их па и она сигурно нема појма да игра."

„ Али, она играла прошле године ."

„А то било оно кад нас растуриле „Сестре Нинковић" одмах у првом колу. Па лепо сам реко да и она нема појма - ха, ха, ха" - смеје се Туовић.

„Али ја ипак не бих да идем" - беспомоћно ће Даница.

„Шааааалим се. Исправићемо списак." - коначно је Туовић успео да је умири.

Немања и Јована разговарају: „Не идеш ти уз њега. Он је плав и висок, а ти си црвенокоса и глупа". Јована ће на то љутито: „Нисам ја црвенокоса. Ја сам црнка."

Прича без краја

Свуда око нас тишина која лечи ране. Тишина која прија увукла ми се под кожу, а мени се свиђа. Овде крај њега све је савршено, свет изван његовог загрљаја ме и не занима. Тај свет је сив, тужан и досадан. Тај свет ми је нанео довољно бола, сасвим довољно бола. Његов мирис опија и мами да останем у овом нашем свету. Топао вечерњи ветар испунио је собу мирисом лета, покошене траве и цвећа. Нисам ни замишљала да ће ми за срећу бити потребан само један момак са очима боје неба. Привили смо се једно уз друго. Али искрено никад нисам очекивала да ћу бити срећна, одувек сам била помало тужна, негде дубоко у души. Смејала сам се ја, али то је била само добра глума, а то нико није видео. Ова плава ока су ме по први пут насмејала онако искрено и из душе. Питам се како сам живела без ова два сафира плаве боје. Ма небитно је то сад, битно је то што сам сад срећна. На уснама осећам његов дах. Осећам укус његових усана, осећам топлоту његовог тела. Његов пољубац у мени буди нешто што је дуго скривено. Под његовим нежним пољупцем и камен би попустио а камо ли ја. Ова прича нема крај, ја не желим да има. Јер бар у овој причи могу бити срећна крај њега.

Андријана Марјановић 314

„Уколико својим деловањем инспиришете друге да више уче, више раде и више добију, тада сте прави лидер - Џон К..

Матуранти нас саветују

Шта сте радили а није требало, а шта нисте а требало је?

Милица Милосављевић и Катарина Шокац

Требало је више времена да проводимо у дружењу, да у слободно време изађемо напоље да играмо кошарку, одбојку или жмурки као у другој години. Уместо тога ми смо то гледале са терасе, или смо у ТВ сали гледале серије. Мени је жао што нисам била члан драмске секције (Кика).

А онда смо из досаде спавале у време учења, јер је то било забрањено, а кршење забране нам је било слатко; забављало нас је то јер смо мислиле да тако доказујемо да можемо да радимо шта хоћемо, да нам нико ништа не може, да смо прешле васпитаче кад нам кажу да устанемо, а ми наставимо да спавамо. Тек у другој половини четврте године смо схватиле да смо тако прешле само себе и да је то било глупо. Тако нам се и градиво нагомилавало, па смо се после убијале од учења за двојку. Онима који су учили ми смо се смејале, мислећи да су штребери, а они су у ствари били паметнији и сад иду на факултет, а ми не можемо јер су нам оцене лоше. Требало је боље да организујемо време, да послушамо васпитаче. Ја идем у Швајцарску да радим код брата (Милица), а ја ћу надам се, да се запослим у „БЕКУ“, ако се отвори у Ресавици (Кика).

- Ово што сте нам рекле врло је зрело, искрено и поучно.

- Ми смо поуке научиле на својим грешкама; зато желимо да неком помогнемо, ако може да научи из наших.

Јелена Милосављевић

поручује : немојте да преспавате најлепше године свог живота.

Одличан њак гимназије, планира да студира немачки у Крагујевцу

Још се сећам првог дана у дому, као да је јуче био.

Памтим га јер му се нисам радовала уопште. Прилагођавање ми никада није ишло од руке, али ми се убрзо променило мишљење. Истина је, свако вече бих плакала јер ми је недостајала кућа, али се и то променило, захваљујући мојим другарима из дома. Требало ми је времена да схватим да је дом битна прекретница у нашим животима, и да схватим да ми је јако жао што нисам паметније искористила време у њему. Мислим да је професорима добро познат мој проблем са спавањем, и управо се због тога **највише и кајем, преспавала сам најлепше године.**

Жао ми је што морам млађим генерацијама да кажем да ће и те 4 године брзо проћи, и зато вам саветујем да их што паметније искористите. Прикључујте се секцијама, дружите се са свима, па и са професорима, јер, веровали или не кад их упознате видећете да су сасвим ок. Поштујте кућни ред. Уживајте док можете, јер је дом нешто

најлепше што ће вам се десити. Мени јесте.

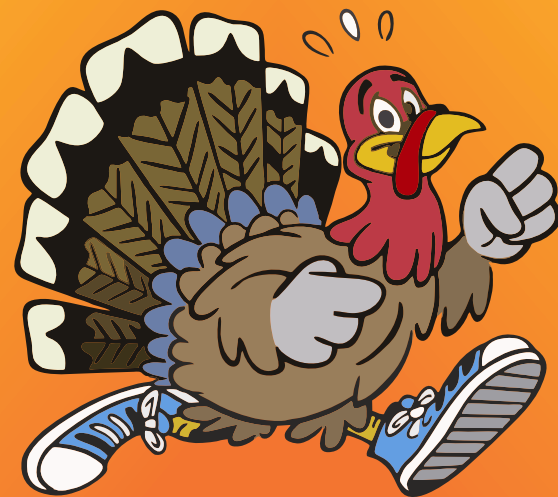
И као што сам плакала док сам долазила, сада плачем што идем.

Хвала професорима на свему, и знам да се захваљујем у име свих матуранта: били сте нам велика подршка. Памтићемо вас увек, као и све станаре ове наше жуто-плаве зграде.

Воли вас Виринка, будите ми добри !!!!!!!

Марко Стаменковић Жао ми је што нисам био активнији - требало је слободно време више да проводим у дружењу, да се бавим спортом, да нађем било коју активност, да се учланам у неку секцију, а не да слободно време трошим у интернет сали играјући игрице.

XVII РЕПУБЛИЧКА ДОМ+ЈА=ДА

Марко Јовановић SPUKY

Матурант ЕТШ „Славка Ђурђевић“ – правни техничар

„Све паре би дао кад би могао да купим стрпљење“

Дом га је мало боље и ближе упознао кроз улогу у драмској секцији, када је одушевио све који су га гледали.

Кроз овај разговор представио нам је мало више себе и можемо само да жалимо што се ето раније нисмо боље упознали.

Марко један врло паметан и зрео младић, са којим сатима можете да причате о свему. А ево које теме смо ми само начели:

Волео би да је у дому мање спавао а више се дружио, мада се дружио пуно, али увек може још и више.

Променио би да дању буде активан, а да ноћу спава. „Кад ме отац буди да нешто радимо прво сам нервозан 15 мин док се не покренем, а после ми је цео дан леп, а кад не спавам ноћу и да спавам до 12 или 1 опет сам цео дан никакав.“ Мисли да би ову навику могао да промени, јер је здрав стил живота бољи од оног који је живео, али није сигуран да би могао да промени кампањско учење. Због гриже савести и амбиција као да је „кажњавао“ себе и учио непрекидно сатима – као да је себи говорио: „ кад си био мангуп да не учиш кад је требало, а ти учи сад кад сви спавају“. Због улудог пропуштања времена учења, учио је ноћу, јер није пристајао на успех мањи од одличног. Признаје да је тај начин био тежи и да је тад мала разлика да ли ћеш добити 2 или 5, више је питање тајминга да се професор убеди да сад знаш. Најбитнији је први утисак, утисак који о нама стекну професори у првој години, зато саветује првој години да буду паметни и да обрате пажњу на то.

Не иде на фб и не игра игрице. У интернет клуб ушао само једном кад му је требало нешто за школу.

Воли да шета, не држи га место. Све паре би дао кад би могао да купи стрпљење.

Не воли сапунице јер представљају живот нереално и стварају заблуду о стварном животу, не воли вести јер су пуне лоших и негативних ствари и зато себе штити читањем добрих књига и дружењем са правим пријатељима. Воли сатима да прича о важним животним темама, да упоређује ставове са својим другом Николом Маленовићем и да тако шири своје видике и развија се. Зато и не воли људе који увек све знају и увек су у праву.

Верује у праве вредности и Миљану са којом је још од прве године средње школе.

У дому је ојачао, јер је велико искуство бити у соби са људима који су вам потпуно различити и због њих мењати навике и прилагођавати се – (несређивање собе).

Васпитачима би саветовао да поред индивидуалних, више разговарају са ученицима на групним састанцима кад су сви заједно и могу боље да се упознају, јер иако је „најслађе воће , забрањено воће“ – верује да би неки ученици ипак послушали савете пре, него критике после лоших навика.

Спрема се за упис на факултет, а ону понеку лошу ствар коју је урадио не жели да нам открије, јер жели да га памтимо по лепом.

После овог разговора сигурно и хоћемо.
Срећан лет Спуки!!!!!!

регионалном такмичењу овом песмом ПОБЕДИЛА,

П.С. Честитке и васпитачици Виолети зато што је спремала Милену и зато што је њена ћерка Кристина на истом такмичењу била друга. То доказује да васпитачи не праве разлику између "друштвене" и "приватне" деце - ми ♥ наше ученике.

КЛАСИЧНА
МУЗИКА -
ДРУГО МЕСТО
ТЕОДОРА
СТОЈАНОВИЋ И
ДУШАН
АНТОВИЋ

Можда нисмо били најбољи, али смо били најлепши на наступу. Наша Кућа младих се поноси оним што имамо и негујемо - ОСМЕХОМ на лицима наших ученика

РЕПУБЛИЧКА ДОМ + ЈА = ДА 19 - 21. 04. 2013. Јагодина

ПРВО МЕСТО ПОЈЕДИНАЧНО - Стрељаштво
Јееееееееее, браво Тања Радивојевић

ТРЕЋЕ МЕСТО ЕКИПНО СТРЕЉАШТВО

Тања Радивојевић 169

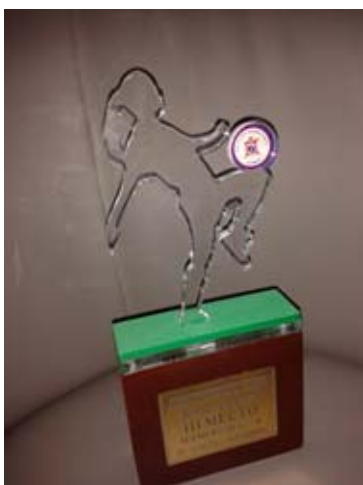
Тања Милошевић 153

Јована Павловић 132

(Александра Андрејевић) Честитке и ТРЕЋОЈ ТАЊИ -

васпитачици - **Тамари Панић** која нам је овом приликом дала следећу изјаву: „И ове године као и претходних секција стрељаштва је била веома успешна и ја сам врло задовољна. Стрелци су показали да се воља и упорност свакако исплате, јер су целе школске године одлазили на тренинге у градску стрељану која се налази на 2,5 км од дома. Тамо са њима ради тренер Растко Михајловић. Услови у самој стрељани су

одлични, јер је ове године комплетно реновирана и чека нове чланове за идућу годину. Сви су добродошли.

III место - девојке фудбал

Аранђеловић Јована, Аврамовић Маријана, Цветковић Драгана, Гајић Милица, Вучковић Јована, Јовановић Александра

Честитке уз жалост због изгубљене утакмице на пенале, која би нам пружила шансу за прво место и петодневно летовање у Јагодина у Аква парку.

ХИП ХОП ПРВО МЕСТО

Честитке играчима, (који нису били расположени да дају изјаву за наш лист, јер им играње боље иде него причање). васпитачици Данијели, кореографу Жељку и режисеру Таталовићу за диван снимак.

Дуго вежбају, уложили су доста труда па се све то исплатило - награђени су од Председника Скупштине Јагодине Палме летовањем у Грчкој. Леп провод и да се не уобразице.

Наша мушка екипа у шаху заузела је четврто место, а шта о самом такмичењу каже васпитач **Горан Станимировић:**

Наша екипа је постигла стандардан резултат и потврдила квалитет који је плод систематског рада у току читавог дела припрема (октобар – април). Може се рећи да је стандардан пласман између 2. и 4. места потврђен и ове године освајањем 4. места као и прошле. Систем такмичења је врло накарадан и потпуно одскаче од начина такмичења који прописује светска шаховска федерација FIDE, али то је прича за неке друге инстанце.

Такмичење је протекло у најбољем реду и сви такмичари су били задовољни третманом. Ми као екипа нисмо имали среће те смо у полуфиналу изгубили са 1 победом и 1 поразом од дома из Пожеге, док је екипа дома из Сенте која је изгубила од првопласираног дома „Ј. Миловановић“ из Београда (због жреба) заузела 3. место. Пето место заузео је дом из Алексинца.

У женској конкуренцији борба се водила између дома из Пожаревца и „Бранковог Кола“ из Новог Сада. Пожаревљанке су биле боље, док су Нишлијке по истом систему заузеле 3. место, као и Сента 4. а Београђанке 5.

Други дан је донео појединачна такмичења у којима није било киксева и остварени су очекивани резултати.

По усменој анкети ученика и васпитача читава домијада је била врло успешна.

ДОМ + ЈА = ДА је завршена - Живела Домијада

све похвале СВИМ нашим ученицима који су на било који начин помагали да ова прослава младости прође у најбољем реду - похвале нашим учесницима такмичарима у осталим дисциплинама за труд и културно понашање.

Како се домијада свиђа ученицима?

Већини анкетираних ученика домијада се свиђа због доброг дружења, путовања и упознавања са новим друговима, као и прилике да одмере своја знања и способности са другима.

Симић Младен - учествујем на домијадама већ 3 године Шах је мој хоби и играм га због дома. То је спорт у коме се емоције за време такмичења држе у себи, али се после победе радујемо као и у сваком другом спорту. Свака домијада ми представља леп, нови доживљај и ново искуство у пријатељствима и у игри. За ове 3 године упознао сам се са неким противницима, па пре такмичења размишљам о игри и тактици са њима, а после се лепо дружимо. На изгубљен меч увек гледам као **НИКАД ПОРАЗ, УВЕК ЛЕКЦИЈА.**

Тања 307: Домијаде је супер ствар, и требала би чешће да се одржава, бар једном месечно.

Драгутинац 216: нисам био, али сам чуо да било весело и да је била добра организација. Идуће године желим да идем и зато ћу да се учланам у стрељачку секцију.

Јеремић Немања 207: следеће године морам да се учланам у неку секцију да бих ишао легално. Ове године је било илегално и права путовања: отишли смо на воз али нисмо знали на који, па смо онда са једним учеником из Лапова ишли до Лапова, а онда ту чекали сат ипо воз за Крагујевац. На станици је била само једна мачка која је хтела да нам поједе смоки, а онда су наишла два младића па смо са њима путовали и коментарисали места кроз која смо пролазили (сећам се села Цветојевац). Кад смо стигли у КГ опет нисмо знали куда, али игром случаја наишла је другарица и рекла нам „тамо“ је дом, али кад смо стигли у дом, домијада је била на ПМФ. Срећом аутобус из Ћуприје нас је превезао до ПМФ и стигли смо на време- таман су завршиле „Сестре Нинковић“ и биле слободне за дружење, тако да смо могли мало боље да се упознамо са њима. Ах те радости! Иначе журка је била невероватна, елитна, али нисам имао паре, сокови скупи, па сам морао да се забављам на други начин и да трпим жедан. Сваки дан бих ишао на домијаду, само да је поподне.

Богосављевић Срђан 216- и ја сам ишао илегално. Домијада је била на 3 места, ми смо изабрали да идемо у халу, али нисмо знали где је улаз па нисмо ни ушли. Како је падала киша ми смо се склонили у „Плазу“.

Борис Цвијетић 208 - најбоља је била културно-уметничка у Пожаревцу кад сам био прва година, спортска је била онако, у другој години су се изједначиле по доживљају, а сад је спортска премашила културно-уметничку: мој спортски дух је преовладао над уметником у мени. Ми практично живимо за домијаду: на кошарки смо се кидали, и опет нам је за длаку измакло прво место, а на културно- уметничку идемо опуштено, јер смо схватили да ту много зависи од жирија и ко је домаћин.

Томић 208 - кад сам дошао у дом никог нисам познавао, па сам се дружио само са цимерима Ресавчанима. Они су ме одвели на фолклор и од тад играм са њима. Сви су пре, јер смо нераздвојни, а и сад преко 60% ученика у дому, мисли да сам и ја из Ресавице. У Пожаревцу је било супер - прво смо до наступа спавали у

публици у културном центру, а увече после наступа у парку је било супер дружење. Одатле имамо најлепше слике. Кристина Никодијевић је тад правила шале са неком бабом и то сви памтимо. Ове године су у КГ били наши бивши ученици који сад тамо студирају, па нас је Лаза Јелић окупио у кафани. Била је тишина, а онда смо ми почели да свирамо и певамо и тако лепо подигли атмосферу... Онда смо отишли у пекару да једемо и сели на клупицу. Нисмо знали где је дискотека и чекали смо остало друштво да дође да нам каже, а кад смо се окренули видели смо да седимо поред дискотеке. Иначе упознали смо Крагујевчанке и тако.... ма супер је.

Домијада из угла васпитача (цензурисани бисери)

После наступа у КГ Виолета каже колегама у аутобусу:

- Баш сам задовољна. Много смо добри. Ја не могу да будем објективна, јер много волим наше ученике и зато су ми они најлепши и најбољи, али баш сам се заморила. И теби Јелена морам да кажем, ови твоји музичари, много су добри и шармантни, али немам више снаге да се борим и са њиховим кабловима и свом том скаламеријом у коју се ништа не разумем.
- А како је тек мени? – каже јој Јелена помирљиво.
- А тек бубњеви. Ни један други дом их нема. Досадило ми то преношење. Ваљда кад оду из дома нећемо више морати да носимо бубњеве.
- Па да ми онда за следећу годину у конкурс за пријем ученика напишемо да не примамо ученике који свирају бубњеве. – додаје Дане, а сви се смеју.
- Може, супер; да узмемо идуће године за драмску 1 ученика (да се не јуримо ко је дошао на пробу, а ко није из 1001 разлога) и да спремимо монодраму без сценографије и техничких помагала - згодно за пробе и за ношење до позорнице, а за популарну музику узмемо ученика који и пева и свира на акустичној гитари. Не знам само шта би могли за фолклор.... један пар да игра.... али Тамара се никад не жали. – смеје се Виолета.
- Па воли она да набавља шналице, машинице, цветиће, чарапице, каишеве, појасиће, кикице, а тек опанчићи у разним величинама. Знаш које је то задовољство! Не би могла она без тога. – смеје се ДК.
- Море,могла би и ти нешто да носиш, а не да скупљаш бисере(„зезаш са стране“) и шећкаш се само са ташном – додаје Виолета.
- Хоћу ја, само ако ви смете да ми поверите ваше ствари. – смеје се ова.
- Нека, нека. Ти би то сигурно затурила или изгубила. Довољна ти је твоја торба од 5 кг. – смеје се Тамара.
- Ја „Све своје собом носим“, знаш шта све треба кад је домијада: ако је неко жедан, гладан, ако га боли глава. „Ништа ме не сме изненадити“. – весела атмосфера у аутобусу се наставља; васпитачи се смеју, а у задњем делу аутобуса ученици певају.

Виолета у аутобусу закључује да је понела из свлачионице и ствари из другог дома,

- Не могу да верујем, жалиш се како имамо пуно ствари, а узела си и туђе и носила их 1,5 км до аутобуса. – задиркује је ДК.

- Ћути жено, морам да видим чије су, да вратим. Сигурно су из Ћупријског дома. Они наступали после нас.

Онда је узела телефон од ДК јер је ова имала број возача и док је тако договарала са возачем нашег аутобуса да ствари преда на паркингу возачу аутобуса Ћупријског дома, позвонио је њен телефон на који је сад морала да се јави ДК. Била је то колегиница из Свилајнца: испоставило се да су изгубљене ствари њихове тако да је позив стигао таман на време и тако је спречено да се ствари Свилајнчана из јагодинског аутобуса пребаце у аутобус Ћупричана итд итд.

Зашто васпитачице носе велике ташне

По договору са колегиницом Драганом, ДК је за сваки случај, од куће узела највеће лонче за кафу, пола килограма шећера и све ставила у ташну. Понела је то на Педагошки факултет, где се одржавало такмичење у ликовном и литерарном стваралаштву, како би ако треба кувала кафу гостима. Брзо би она скувала кафе..... само..... није могла да пронађе бифе..... И док је она тако тражила бифе Драгана Игњатовић је нашла љубазну теткицу са факултета која је скувала кафу и послужила госте. У

међувремену кад се ДК заморила од тражења и хтела да попије воду коју су она и Драгана Игњатовић понеле за ученике..... , воде више није било. Сав вишак који је остао после такмичења попили су..... студенти..... који су седели ту у близини – у башти факултета.

- Добро да бар и воду не морам да враћам назад, кад морам лонче.- брзо се утешила.

Застава

- Застава је наше обележје и мора да се поштује – објашњавала је ДК и строго увежбавала девојчице да стоје мирно, усправно и да достојанствено држе заставе. Јована се буну што мора баш тако, а не опуштено.

- Ма хоћеш ли ти да радиш како ти ја кажем, или да те заменим?

- Нећу да ме замените, ево слушам....

И.... тако ученице урадиле све као је требало, што потврђују слике.

Касније тог дана Тамара прича о резултатима девојчица у стрељаштву а ДК се чуди:

- Зашто је Јована тако гађала?

- Зато што је пре такмичења сат времена у ставу „мирно“ држала заставу, па после није могла ни да подигне пушку.

- Ајоој,, ја сам заборавила да се она такмичи.....зашто ми није рекла?

- Ма нема везе, имала је јаку жељу да носи заставу.

- Да сећам се. Добро, бар има лепе слике за успомену.

Ћопави пехар

Да би финале у женском фудбалу било као кад се играју финале свуда у свету, Дане донесе пехаре и стави их поред записничког стола. Ко би се надао да ће једна лопта баш пред крај утакмице да погоди, а шта друго него пехар за прво место и сломи му парче (пехар представља играчицу фудбала са подигнутом ногом за шут. Е управо то стопало се сломило). Куд ће шта ће, Дане отрчи иза терена где су Ирена и Драгана писале дипломе, те Иринин муж брзо донесе „смрт лепак“ да залепе пехар. Успут лепак попрска Владу, па овај замало баци и пехар и лепак и отрчи да опере руке док му се нису залепиле. Кад се вратио Дане га пита да ли хоће он да преда пехар: „Таман посла, ти си забрљао ти га предај таквог“. Тако, не имајући куд, узме Дане нежно пехар и додели га победницама уз шапат:

- Само пажљиво. Немој много да га дрмусате, да му не отпадне нога. Само да вам предам и удаљим се, а онда можете да радите шта хоћете – уосталом, ваша екипа га је и погодила. (срећа у несрећи) ...

Наравно, **ученицама је ово само повећало радост, јер.... ускоро ће прашина прекрити пехар, али сећање на ову догодовштину увек ће им измамити осмех**

Учите енглески, ко зна кад може да вам затреба

Виолета и ДК испустиле да ставе Стефана на списак ученика који могу остати у дому, па кад су сазнале да је морао да оде кући, схватиле су какав пропуст су направиле. Размишљале како да им опрости па дошле на идеју да извињење напишу преко фб на енглеском. Пошто ДК брже куца она је куцала, а Виолета јој „по Вуку“ диктирала речи на енглеском. Због пуно обавеза текст нису прегледале него одмах послале . Да ли умор, да ли неписање апострофа, или нешто треће тек сутрадан Виолета пита:

- Црна жено шта си ти оно писала?

- Па оно што си ми диктирала. А зашто? Да ли је много страшно?

- Зависи за кога: за оне који не знају енглески није, али за оне који знају: мнооого страшно.

- Ма важно да је Ники разумео и да нам је опростио.

МАПЕ -Јелена скинула са интернета, па иштампала, исекла, спојила, скоцкала и обележила мапе Јагодине, Ћуприје и онда коначно однела у копилицу да умножи у 800 примерака, како би гости знали где спавају и где се одржавају такмичења. Само што је хрпу папира унела у канцеларију, задовољна што је завршила велики део посла..... кад види да је помешала ознаке за Халу спортова у Ћуприји и хотел „Плажа“ . Да гости не би отишли да спавају у хали, а такмиче се у хотелу, шта ће него нађе неколико својих ученика па ручно ураде исправку на, ни мање ни више него свих 800 примерака. Кажу да су брзо завршили исправку, ако им је веровати.

Сваку муку човек лечи када слуша смешне речи. Кад осетиш неки умор ти пребаци све на хумор, да се шали ко не уме, шта је живот не разуме. Чак и после неког пеха нека буде само смеха.

ПРВА У СРБИЈИ у стрељаштви – ТАЊА РАДИВОЈЕВИЋ

Замолили смо је да нам о стрељаштву и свом успеху каже неколико реченица; добро нам је познато да је она „у добрим односима са речима“, јер је на Домијади, наш дом представљала и у литерарном стваралаштву, а и за своју школу је освајала значајне награде:

На тренинге стрељаштва сам првенствено кренула јер сам желела једну нову авантуру, једно ново искуство. Обзиром на то да ми је отац ловац и да је мој деда такође био ловац, одувек ме је привлачило оружје, али не и лов на недужне животиње. С тога сам се одлучила на овај спорт, а не на лов. Сматрала сам да је то слично, али сам временом схватила да постоји огромна разлика.

Заволела сам стрељаштво тек када сам зашла испод површине воде, јер оно што сам знала био је само врх леденог брега(1/3). 2/3 биле су у води. Све захваљујући тренеру Растку, мада га углавном зову Раша. Он ми је постепено откривао зачкољице и шта је све потребно да би се остварио добар резултат и да би се био добар стрелац. Казао ми је једном приликом да је стрељаштво спорт у коме је размишљање потребно више него у шаху.

Добар резултат зависи од хране коју поједеш, преко пића које је тог дана на твом менију, па све до временских услова и емоционалног стања индивидуе.

Није уопште лако као што изгледа. Није то само напунити пушку(марке Застава) дијаболом и опалити. Потребна је добра концентрација и сталоженост. Потребно је проценити кад је прави моменат за заустављање дисања и што је најважније правилно окидање.

Кад ми је професорка Тамара јавила да сам освојила прво место на републичкој домијади најпре сам била сасвим индиферента, јер до мене није успело да допре шта ми се десило. Али касније кад ми се разбистрила помућена свест (нисам сигурна да ли се још увек у потпуности разбистрила), срце је кренуло да шета по телу. Час сам га осећала у глави, час у петама. Помахнитало је у потпуности. Изненада је налетео и адреналин, а ја му се препустила. Нема ничег лепшег од тога кад се бориш за нешто и то нешто освојиш сопственим трудом. Ништа ми не би значило то освојено прво место да нисам имала пријатеље, да еуфорију са њима поделим.. Али, како се испоставило, имала сам их, и они су били са мном у тој радости. Загрљај и вриска, и ништа ми више није било потребно.. Међутим ништа не траје вечно. Срце се примирило, адреналин снизио, али је ипак остао тај осећај мира, задовољства и вредности. Осећај победе.

Са сајта руског „паметног часописа“, наша бива ученица **Јована Вељковић**, сада студент руског језика, превела је овај текст за све који воле шах и за оне који желе да уче и напредују у животу.

Поука из шаха, добар савет за живот

Шампиона света у шаху, **Гарија Каспарова**, једном су питали: „Колико корака унапред ви размишљате?“ Многи су мислили да ће он рећи неку огромну цифру, и да ћемо онда схватити ста га чини тако великим. Одговор је показао људима зашто они играју лошије од Каспарова: „ Није то главно у шаху, колико корака (потеза) унапред размишљаш, већ како анализираш тренутну ситуацију.“

Срж метода је у томе што ми незнајући објективно каква је

ситуација у којој се налазимо, ми почињемо да бројимо кораке, који се, у принципу показују као погрешни. И како их је немогуће све пребројати, обрт ка правилним потезима никада и неће доћи. Као резултат ми бирамо бољу варијанту из лоших. Бољи од оних које смо проматрали.

Примењујући ту исту стратегију на живот, размислимо, колико често уместо да објективно оценимо исход, ми се трудимо да одредимо кораке унапред, и како се често, касније, испостави да ти кораци нису били унапред, већ у страну.

Увидети јасно тренутну ситуацију, значи одреаговати тако, како би кораци сами себе открили. Они који говоре да не знају шта даље да раде, засигурно не знају шта им се тренутно дешава.

Поруке за матуранте

Милена Милорадовић поручује матурантима да се не секирају превише око пријемних испита и да заблистају на матурској вечери.

Ивана Стојиловић (није била лења као неки) је написала поруку својим цимеркама:

Недостајаћете ми наравно следеће године, нарочити Јецино „де си“ са нагласком на „е“ и Аничино „шта сутра да обучем?“. Можда ћу следеће године живети са неким ко не воли светло, за разлику од вас две које не знате да живите без светла, Мице и Гине. Сећаћу се Глише који нам је красио собу, а коме је Аница сурово одузела будућност (Анице хтела сам тада да плачем), па даље.... да су „салвете

јефттиније од тоалет папира, а могу да се поделе на 4 дела, а за цедевиту мора да се снађете саме“. Исто хоћу да јој кажем да „држање телефона превише уз уво није добро и да ће неко можда својим колима да је вози у болницу“. Јелени да поручим да су јој чварци у погачицама најлепши на свету и да се не љути на народ који јој седне на кревет.

Дуге, али уједно и брзе две године су ми прошле уз вас две дивне цимерке. Хи, хи, хи волим Сунђер Боба.

Желим вам прелепу будућност .

Организован турнир у кошарци -

Организатори - Јеремић Немања, Ивковић Милан, Добросављевић Данијел и Маленовић Стефан

Победници - Оги, Дуле, Борис

2.место - браћа Богдановићи и Милић Никола

3.место - Вељко Милојевић, Антић Немања и Ђорђевић Игор

Планиран и други турнир - соба 208

организатори - Браво момци!!!! А да ли ће се одржати зависи од КИШЕ!!!!

Турнир у малом фудбалу

Дана 14.05.2013 одржан је турнир у малом фудбалу 2 на 2 на терену иза дома, испод коша.

Пријавило се 20 екипа а прва три места су заузели:

3.Место и 4 литра пепсија су освојили Стефан Маленовић-СТЕФФИ и Милош Стојадиновић-ШОМИ...

2. Место и 6 литара пепсија су освојили Никола Станојевић-Џони и Душан Милошевић-Балансеро...

1. Место и главну награду 4 флаше (8 лит) пепсија су освојили Панић Александар-Панке и Милош Милојевић-Баста... Организатори овога турнира, Милош Милосављевић и Никола Станојевић кажу да је све протекло по плану, сем малог инцидента, када је НН лице (које долази по помије) аутом улетело на терен, али се интервеницијом обезбеђења, турнир убрзо наставио...

Новинар дописник Марко Стаменковић..

21. маја одржан традиционални ИЗБОР за НАЈОМИЉЕНИЈЕГ МАТУРАНТА наше Куће младих

На питање ко ће највише да нам недостаје највише гласова добио је **СТАМЕНКОВИЋ МАРКО**

следе са истим бројем гласова Гајић Душан, Јерemiћ Никола и Радосављевић Вељко

НАЈОМИЉЕНИЈА МАТУРАНТКИЊА је ЂОРЂЕВИЋ МИНА

2. АРСИЋ МИЉАНА 3. МИЛОСАВЉЕВИЋ С. ЈЕЛЕНА

Честитамо!!!! Оно што је лепо је то што су овога пута сви ученици добили по неки глас, што значи да ће свако од њих неком да недостаје.

**Марко
Стаменковић**

Нам је рекао да има циљ у животу, а то је: да упише факултет, да нађе посао, па да се ожени и заснује породицу. Тренутно због уписа на факултет вежба математику. Воли да игра кошарку, фудбал и да пеца. Воли животиње, а највише тигрове.

За своју породицу каже: имам старијег брата Милана који мисли да је увек у праву, а родитељи се труде да ме изведу на прави пут - укратко: најбољи су.

О жуто-плавој згради би могао роман да напише: „ први дан непозната лица; сва та деца са торбама која чекају да буду распоређена их, па васпитачи, друштво и одвајање од родитеља. Дом ми је велико животно искуство; помогао ми је да се осамосталим, сазнао сам шта значи најбољи друг”.

Код себе воли што може да опрости, а и замера себи што не уме да разликује лоше од добрих особа, па не уме да изабере друштво, лаковеран је.

Највише воли изреку: живи живот, као да ћеш сутра да умреш, а под тим подразумева да треба радити што више позитивних ствари.

Кад буде одавде одлазио биће му много жао.

Читај уз Чоколаду

Слатки добитници

ДомИНо награђује - извучени ученици који су прочитали цео ДомИНо и награђени чоколадом Богосављевић Данијел, Лазаревић Јелена и Стојиловић Ивана (која је на лицу места поделила своју чоколаду осталим читаоцима)

Ходаћемо без разлога, радоваћемо се без разлога, смејаћемо се без разлога, а с једним јединим разлогом, што смо живи и што се волимо.. а куд ћеш већи разлог?! М. Селимовић

Моћ добре учитељице

Пре више од 40 година бацила сам последњи пут папир ван канте. Била је то аутобуска карта: била сам мала, а хтела сам да изгледам велика и важна: истрчала бих на предња врата аутобуса и у вис бацила карту да возач види да сам је купила... да сад имам довољно година за карту.

Онда ме је учитељица научила да се ни тако мали папир не баца ван корпе и да природа мора да се чува. Престала сам тако да бацам карту; природа ми је постала важна, а ја се више нисам правила важна.

Прву 3 добила сам у четвртом разреду. Било је то на писменој вежби из српскохрватског језика. Знате, то су оне слике без речи о којима је требало да се напише прича. На сликама је био дечак који је удицом из реке извадио стари лонац, а ја сам написала да су људи лоши, јер загађују природу. Учитељица ми је рекла да не смем тако да мислим, има много добрих људи због којих свет напредује, а само понеки чине понеку лошу ствар.

Од тада ја волим људе. Стварно, мада, можда и из страха да поново не добијем 3. Ето, коју моћ има добар учитељ.

Касније сам наставила да пазим на природу и волим људе.

Није тад било пуно корпи, тек понека, јер није било ни пластичних кеса и флаша, ни шушкавих кеса, ни лименки.... а оно мало папира чувала сам у џепу и повремено га празнила. Чак сам и неке другове томе научила; рекли су ми да ће сваки пут кад прођу поред канте мене да се сете.

О саставима на тему екологије добијала сам и награде; за професоре биологије писала сам план рада еколошке секције..... године су пролазиле.... ја сам стално причала да је лепо лепше од ружног, али авај, примећивала сам да је моје окружење све ружније и загађеније.

Онда сам пре 5 година решила да у продавницама и на пијаци не узимам пластичне кесе. „Како нећеш, па цаба је.“ - чудили би се продавци. „Имам платнену торбу. Чувам природу“ - одговарала би им „3 кесе дневно мање, годишње око 1000 кеса мање, то је брдо ђубрета мање.... и то само од мене“ - објашњавала сам им занесено. а њихов поглед је говорио „још једна лујка више“. И Министарство екологије је почело бојажљиво да пропагира идеју о повратку платнених торби и укидању пластичних, али изгледа све иде тако споро и неприметно.....

Недавно улицом угледах жену са дететом у колицима како баца папир ван канте, па реших да се понашам европски: „Молим Вас баците папир у канту за отпадке, да нам град буде чист.“

Жена ме кратко погледа па гласно рече: „Ма, једи г.....“

П.С.

Пре неколико дана видим иде испред мене један дечачић из комшилука,. Једе нешто нездраво из оних великих шушкавих кеса, па кесу фрћ ...на сред пута. Мучим се ја да ли да прећутим, али ми ђаво не да мира, можда ће се ипак некад сетити мојих речи, па му се што мирољубивијим гласом обратим: „Немој да бацаш ту. Баци у канту да нам улица буде лепа“. И док сам сва претрнула очекујући псовку, дечак се окрете узне кесу и рече :

„Извините“, па је поднесе и баци у канту.

Ето и то се дешава: Једна шушкава кеса ми улепша дан, а ја се у том тренутку сетих своје учитељице . ДК

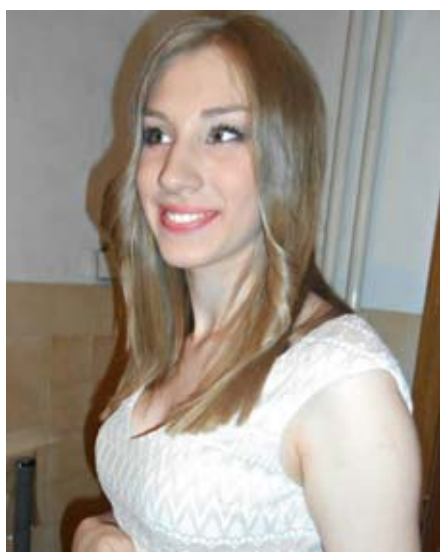
Србија

Виолета је ово написала за матуранте

Драги матуранти,

Разгледам ваше слике са матуре. Осмехујете се. Смејете. Осмеси преко целог лица. Прелепо! Скоцкани, сређени - толико да неке чак и не препознајем. Од чупавих лабудиха постасте прекрасни лабудови и одлепршасте из нашег дома. Осташе празна ваша гнезда. Срећна сам што сте одрасли баш код нас, што нестрпљиво хрлите у непознато. Тако треба. Тако мора. Истовремено, стрепња ми слуђује радост - кад отворим врата неке собе кога сутра неће бити у њој? Чији је кревет празан? Понека ситница немарно заборављена на полици (зар вас нисмо учили да живот чине ситнице, или то намерно остављате

део себе како би се знало да сте овде постојали) и брдо успомена везаних за вас. Учили су ме да се не везујем за ученике, да треба одвојити професионални од личног живота. Шта су све вас учили у школи што није применљиво у пракси? А колико јуче, чини ми се, дошли сте у наш дом. Какви сте само симпатични били... Бебасте. Збуњени. Престрављени. Кад пролетеше године? Питате ли се то и ви, или се то само мени чини да време лети јер ми 5. деценија клизи низ леђа?

Е па, лабудихи моји, лабудови, срећан вам лет! Желим вам добре ветрове да успешно слетите тамо куд сте наумили. Дођите нам понекад, да се не заборавимо. Дођите, да својим осмесима отераре празнину коју за собом

оставља поглед на опустела гнезда. Срећно, матуранти! Желим вам дуго, топло лето и једну михољску јесен...

А ово је рекла:

Не знам, шта ми је. Нешто сам много тужна и много ми је жао што одлазе, чак и они што су ме љутили. Увек мени тако, али сад ваљда имам времена да размишљам о томе,.....

Виолета Пешић

Насловна страна: републичка домијада поздрав химни, 2 страна слике са рег.дом.у спорту, 27. страна слике са рег.дом у кул-ум стваралаштву, 28. страна слике са реп. домијаде у Јагодини

Издавач: ДУСШ "Јагодина"

редакција: директор **Марко Маљковић**; осмислила и уредила васпитачица **Драгана Киклић**;

сарадници васпитачи **Јелена Гајић**, **Виолета Пешић**, **Тамара Панић** и **Горан Станимировић**
ученици новинари: **Јована Вељковић**, **Стефан Петрушевски**, **Јелена Никодијевић**, **Марко Јовановић**,
Тања Радивојевић, **Немања Маринковић**, **Милица Ђорђевић**, **Ивана Стојиловић**, **Марко Стаменковић**.

коришћене фотографије фоторепортера из Јагодине Александра Добросављевића и фотграфије ученика **Цвијетић Бориса**, **Емилије Аћимовић**, **Минић Наташе**, **Арсид Миљане** и са фб профила ученика. **Штампа:** „Златна књига“ - **Јагодина**,

тираж 200, кум часописа **Ранковић Лазар** - први број - новембар 2005.

